

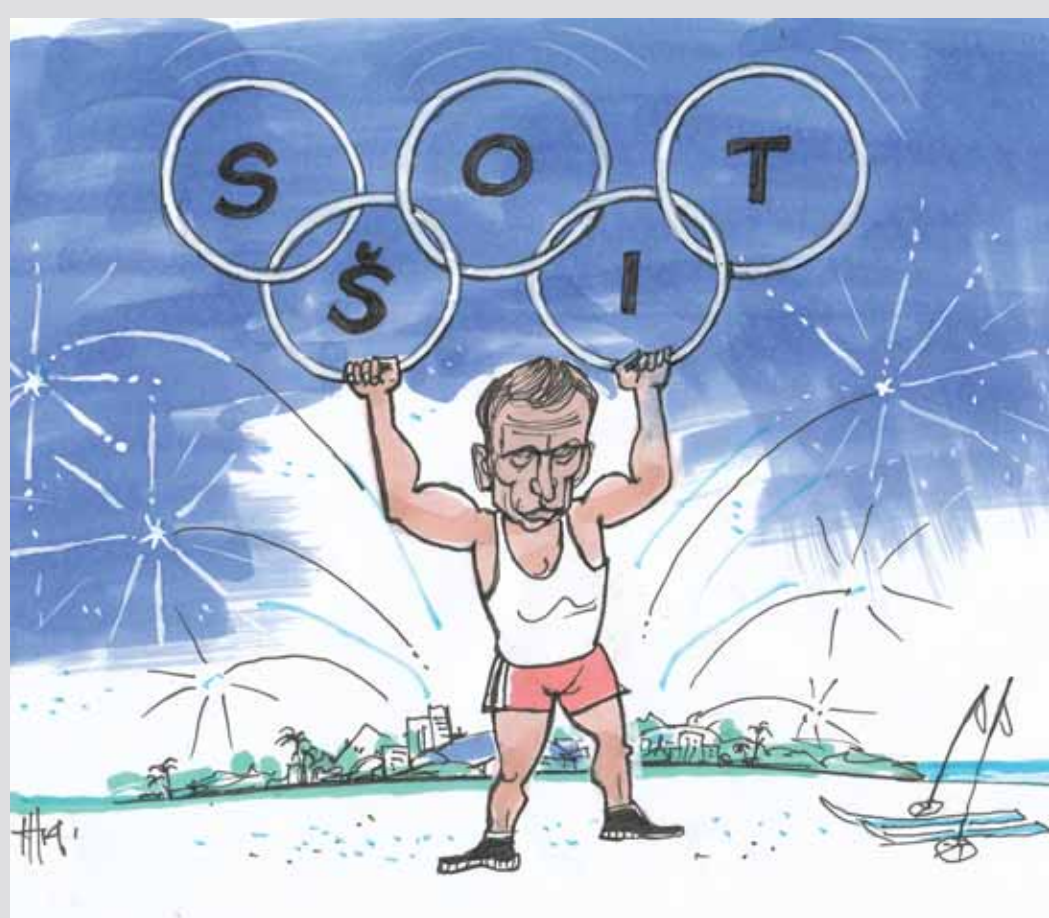
TEHTUD!

TEHTUD!

Peaminister Andrus Ansipi üheksa aasta pikkune valitsusaeg saab otsa. Tehtud! Tema tegevusest võib rääkida mõndagi head. Kuid peale selle on tal ka väikesed vead, millest suurim on see, et Eesti on sellises seisus, nagu ta parasjagu on. Teadlased, kultuuritegelased ja opositsioon ütlevad: saabunud on seisak. Kriis ei ole ületatud. Demograafiline katastroof terendab. Kuid Reformierakond peab jätkama! See on üks kindel asi siin Eesti riigis. Foto: www.valitsus.ee

Loe lisa lk 3!

Hugo Hiibuse šaržil on uhke Venemaa president Vladimir Putin. Tehtud! Tundkem rõõmu oma naabri üle. Olümpiamängud läksid korda. Venemaa soovis ju kõigest väest maailmale pakkuda midagi head. Parimat. Ja kõik töötas. ETV reporteridki tunnistasid: see olümpia oli erakordselt inimlik. Ja seda olukorras, kust inimlikkusest hakkab kujunema terav defitsiit ning Venemaa kohale on kerkimas tumedad pilved.

Loe lisa juhtkirjast lk 2

Piirileping – tubli samm edasi, kindlasti mitte tagasi

Pealiskaudsel lähenemisel võiks öelda, et Eesti ja Venemaa piirilepingute sõlmimises oleme jõudnud sinna, kus olime mais 2005. Allakirjutajad samad – Paet ja Lavrov, kohtumispaik jälle Moskva, lepete sisu sisuliselt muutmata. Ometi oleme vahepeal mitme kogemuse võrra rikkamad. Kahe riigi diplomaadid on kõvasti tööd teinud, et algselt üsna ebatõenäolistena tundunud lepingud mõlemale osapoolle vastuvõetavaks muutuks.

ENN EESMAA
Riigikogu väliskomisjoni aseesimees

Ärme unusta, et lepetevastaseid on ka Venemaal. Emotsionaaltasandil mõistan üsna hästi skeptikute muret. See on ju olukord, kus kõigil on oma-

moodi õigus, kuid ometi mitte otsustavalt.

Mul endalgi on lepingute suhtes, eriti Eesti-Vene suhete üldfoonil, kõhkclusi. Nende aluseks on pikaajaline elukogemus ja poliitiku mälu, mis peab olema pikk ja mitmekihiline. Ent ometi üllatab lepete-

vastaste jäigalt must-valge lähenemine. Arvan, et Riigikogus oleme viimasel ajal lähtunud sini-must-valgest põhimõttest ning pidanud lepingute teemat erakondadeüleseks. See aga välistab partei- ja sisepoliitika rammimise riiklikult tähtsa probleemi lahendusse.

Venemaa tegutses professionaalselt

Paraku polnud asjade seis sama aastal 2005. Venemaa läbirääkijad on aga kogenud ja väga professionaalsed inimesed. Usun meie diplomaatide sellekohaseid kinnitusi ja olen kindel, et ei aastal 2005 ega ka

nüüd poleks lootustki läbirääkimiste jätkamisel saavutada tänasest erinevat tulemust. Asja panid paika ja otsustasid

Venemaa läbirääkijad on kogenud ja professionaalsed inimesed. Usun meie diplomaatide sellekohaseid kinnitusi ja olen kindel, et ei aastal 2005 ega ka nüüd poleks lootustki läbirääkimiste jätkamisel saavutada tänasest erinevat tulemust.

lepingute preambulasse ja lepinguteksti lisatud sisuliselt mahukad lühilauseid sellest, et lepingud reguleerivad vaid piiriküsimusi ning kahel riigil pole teineteise suhtes territo-

riaalseid nõudmisi. Pikka aega vaagisime koos tippjuristidega lepingute vastavust Eesti põhi-seadusele. Sätestab ju parag-

rahv 122, et Eesti maismaapiir on määratud 1920. aasta 2. veebruaril sõlmitud Tartu rahulepinguga ja teiste riikidevaheliste lepingutega; Eesti mere- ja õhupiir rahvusvahe-

liste konventsioonide alusel.

Kahepoolne suhe arvestab ka teise poolega

Pärast pikki vaidlusi on jõutud järelduseni, et otsustavat vastutolu piirilepete ja põhiseaduse vahel pole. Põhiseadus ei suuda ju kõiki riikidevahelisi suhteid lõpuni reguleerida, pealegi kahepoolsete suhete kontekstis peab alati arvestama ka teise poole arvamusega, mis sageli tuleneb nende põhiseadusest.

Loe edasi lk 4-5

Juhtkiri

Olümpia varjus läks poliitika taas rämpaseks

INDREK VEISERIK

See juhtkiri pidi algselt keskenduma Sotši taliolümpiale. Pidin kirjutama, kuidas Sotšis võis tunda suurt noorte ja eriti ekstreemspordialade esiletõusu. Et seal peeti maha edukad uue põlvkonna olümpiamängud, mille Venemaa kenasti läbi viis.

Kuid, nagu korduvalt varemgi (München, Moskva, Los Angeles, Peking), sekkus ka seekord olümpiamängudes rahvusvaheline poliitika. USA otsustas Pierre de Coubertini poolt rahu ja rahvaste ühtsuse nimel taas ellu kutsunud olümpiamängude taustal hakata jälle ajama rämpast poliitikat.

Riigivõimu kukutavad sündmused Ukrainas ja Venetsueelas algasid „täiesti juhuslikult“ üheaegselt Venemaa taliolümpiamängudega. Mõlemas on Lääs juba pikemat aega, kuid edutult soovinud võimule sättida endale sõbralikumaid poliitikuid. Nii Viktor Janukovõtš Ukrainas kui ka Nicolas Maduro Venetsueelas suutsid üllatavalt kaua survele vastu seista. Sotši olümpia aga pakkus ideaalset ajastust nende riigipeadega arveid õiendada. Ukrainas läks võimupöörde pärast pikka vindumist ja võimude provotseerimist õnneks (siinkirjutaja mõistab igati hukka Janukovõtši hilinenud eaproportsionaalse võimukasutamise), Venetsueelas peab aga president Maduro valitsus ägedale survele veel vastu.

USA presidendi Ronald Reagani valitsuse liikmeks olnud majandusteadlane Paul Craig Roberts kirjutas juba 14. veebruaril oma blogis, et Ukraina sündmustes saabub murdepunkt Sotši taliolümpia ajal, kui Venemaa ja president Putini kogu tähelepanu on suunatud olümpiamängudele.

„Oma varasemates artiklites olen selgitanud, et NSV Liidu kokkukukkumine päästis valla neokonservatiivide soovi muuta USA maailma hegemooniks. Praegu on Venemaa, Hiina ja Iraan ainsad, kes pidurdavad USA neokonservatiivide agenda lõplikku teostumist,“ kirjutas Roberts. Tema sõnul tegid Venemaa ja Ukraina valitsus vea, kui lasid USA rahastatavatel mittetulundusühingutel tulla oma riiki „demokraatiat arendama“.

Pussy Riot’i juhtumi eesmärgiks oli Roberts sõnul asetada Venemaa ja Putin halba valgusse. Lääne meedia poolt Sotši taliolümpia ründamise eesmärgiks oli aga Venemaad naeruvääristada ja demoniseerida.

Washington kasutab Roberts sõnul meediat valmistamaks ameeriklasi ette konfrontatsiooniks Venemaaga. Vaja on meeletada nii venelasi kui ka teisi rahvaid Putini vastu, sest Washingtonile meeldiks näha Venemaad juhtimas Putinist nõrgemat riigijuhti.

Paljud kommunistliku valitsuse all elanud rahvad arvavad Roberts sõnul, et USA on parim paik maailmas. „Sellist idiootset usku näeme praegu Lääne-Ukrainas, samal ajal kui USA destabiliseerib Ukrainat, valmistudes seda riiki üle võtma,“ kirjutab Roberts. Ta ennustab, et sarnast võtet püüab USA katsetada ka Venemaa peal.

Venemaa diplomaatia abil suudeti hiljuti ära hoida USA sõjaline rünnak Süüria ja Iraani pihta. Just seetõttu ihkavatki Lääs järgmisena vabaneda Putinist.

„Kui Washingtoni saadab Ukrainas edu, kõrvaldatakse järgmisena teelt Venemaa, mis takistab USA-I hegemooniat saavutada; järele jääb vaid Hiina,“ ennustab Roberts.

Kui Venemaa istub, käed rüpes, muutub olukord talle Roberts hinnangul peagi väljakannatamatuks.

„Neokonservatiivist USA välisministeeriumi Euroopa ja Euraasia asjade sekretär Victoria Nuland istub oma kabinetis ja valib rõõmsalt välja Ukraina järgmise valitsuse liikmeid. Kas USA ametlik pool pole tõesti teadlik riskist, et USA sekkumine Ukraina ja Venemaa siseasjadesse võib kaasa tuua tuumasõja? Kas president Obama ja Kongress on teadlikud sellest, et Nuland võib oma tegevusega kutsuda esile Armageddoni?“ küsib Roberts. Tema sõnul ei pööra muretud jänkid sellele mingit tähelepanu ja neil pole aimugi, et käputäis neokonservatiividest ideolooge lükkab maailma hävingu äärel.

Kesknädal refereerib Roberts arvamust nõnda pikalt selleks, et näidata: ka USA valitsuses töötanud inimesed mõistavad, mis praegu maailmas tegelikult toimub, ja julgevad seda välja öelda.

KESKNÄDAL

Address: 10130 Tallinn, Toom-Rüütli 3/5
Tellimine ja levi: 6 177 717

Peatoimetaja Urmi Reinde urmi@kesknadal.ee 6 274 583
Uudistejuht Indrek Veiserik indrek@kesknadal.ee 6 274 571
Toimetaja Tiit Maksim tiit@kesknadal.ee 6 273 465

Toimetuse käsikirju ei tagasta. Kesknädalas ilmunud artiklid väljendavad nende autorite arvamust, mis ei pruugi kokku langeda toimetuse omaga.

Levi AS Express Post ja AS Eesti Post.
Lehte kirjastab MTÜ Vaba Ajakirjandus

NÄDALA NUPUD

Samost mõisavalitsejaks!

Endine Postimehe vastutav peatoimetaja ja Raadio 2 saate „Olukorras riigis“ saatejuht Anvar Samost (pildil) teatas soovist siirduda poliitikasse ja liituda IRL-iga. Suurejoonelisel pressikonverentsil ja hiljem ETV „Ringvaates“ väljendas ta oma rahulolematust seisakuga Eesti poliitikas ja andis mõista, et ei pea praegusi poliitikuid suurt mittemiskiks. Sarnaselt Paunvere rätsepa Jorh Aadniel Kiirega, kes arvas, et võib suurema vaevalt hakata mõisavalitsejaks, hindab ka Samost juba nüüd enda poliitikuvõimeid praeguste tegijate, eriti opositsioonipoliitikute, omadest mäekõrguselt üle olevaks.

Aastaid Raadio 2 umbes stuudios koos Kalle Muuliga fantastilisi, peamiselt Keskerakonnastasteid poliitoteooriaid usinalt kokku traageldanud Samost väidab enese olevat poliitikas uue jõu, kes tahab astuda seisva vee vastu. Paraku on need kõigest mehe suured sõnad, mis ei vasta tõele.

Tegelikult jäi Samost pärast Postimehest koondamist sisuliselt tööta. Ta oli vihane Reformierakonna peale ja seda kuulsid saate „Olukorras riigis“ kuulajad mitu kuud. Oh seda vaenulikkust, mis reformistide suunas lendas! Isegi oravate poolt Samostile meeleheaks antud Aasta Liberaali tiitel ei aidanud. IRLi-meelsuse avalikustamisel ja parteistumisel on tema varjamatuks eesmärgiks saada tasuv ametikoht. Samost ei taha tegelikult poliitikas suurt midagi muuta. Kui üks ajakirjanik talt pressikonverentsil küsis, kuidas ta kavatses vastu seista sellele, et välisfirmad nihverdavad võimaliku Eestile makstava tulumaksu riigist minema, kuulutas Samost, et ei nihverda nad midagi.

Järelikult on ta huvitatud hoopis *status quo* jätkumisest. Reformierakonna ja IRL-i koalitsiooni ohjeldamatu kiitmine meedias tagas Samostile paari aastakümne pikkuse magusa elu. Aga see elu lõppes. Lõppes pealegi piinlikult – ta kasutas sõltumatu Rahvusringhäälingu stuudiot oma isikliku poliitilise üleskutse tegemiseks. Et see oli kõik üle igasuguste reeglite ja piiride, juhtisid sellele tähelepanu nii Tallinna Televisioon kui ka ERR-i eetikanõunik Tarmu Tammerk. Tagatipuks sahistati Kesknädalale, et ka Ringhäälingunõukogu ootas juba ammu head ettekanne, millega enesekesksest ja upsakast „sõltumatust ajakirjanikust“ vabaneda.

Ja veel üks nüanss – mida enam lähenevad 2015. aasta valimised, seda enam vastandab IRL end Reformierakonnale. Kesknädal ei tea enne

trükkimineku, kas IRL üldse on veel koalitsioonis hetkel, kui tellijate postkasti jõuame. Kuid teame, et Samosti hiljutine kursimuutus ja terav kriitika Reformi aadressil oligi n-õ truuksuse kinnituseks, et ta IRL-i ikka vastu võetaks. Seda kinnitavad ka Kadri Simsoni sõnad Äripäevale, et Samosti liitumine IRL-ga oli turvaline valik, sest selle sammule eelnesid kindlasti kokkulepped ja garantiid: „Selliseid turvalisi tingimusi saab anda parlamendierakond; uues loodavas erakonnas oleks ta pidanud edu tagamiseks palju tööd tegema.“ Simsoni sõnul puudub Samostil sotsiaalne mõtlemine. Seega on järjekordne „kallutamatu“ ajakirjanik saanud Keskerakonna aastatepikkuse lausõimamise eest (mille maksid kinni maksumaksjad, sh KE valijad) vääriliselt tasustatud.

Tallinn hakkas rajama munitsipaalspordikooli

Tallinna Spordi- ja Noorsooameti juhataja Rein Ilves (pildil) sõnas 17. veebruaril Tallinna TV telesaates „Spordiakadeemia“, et pealinn planeerib lähiajal luua Tallinna munitsipaalspordikooli.

„Kontseptsioon on valmis kirjutatud, ja kui näiteks 19-aastasena õpilane lõpetab gümnaasiumi ja läheb ülikooli, siis ta saab kasutada linna omanduses olevaid baase ja linna palgal olevate treenerite teenust,“ selgitas Rein Ilves. See pakub lahendust ka tänasele stipendiumide probleemile ja teeks ka lihtsamaks noorsportlaste ülemineku noorteklassist täiskasvanute klassi. Saatekülalisteks olid endine kahevõistleja ja praegune lumelauakoondise liige Magnar Freimuth, legendaarne korvpallitreener Jaak Salumets ning

Tallinna Spordi- ja Noorsooameti juht Rein Ilves.

Kesknädala hinnangul on tegu suurepärase ettevõtmisega, mis igati täiendab Tallinna linnavalitsuse loodud tasuta ühistranspordi ja kavandatava munitsipaalpoe loomise ideed. Tallinn on võtnud nõuks igati toetada ja kaitsta oma elanikke hingematva hinnatõusu eest, mille on endaga kaasa toonud valitsuse „dekreedidega“ kehtestatud ülikõrged kaudsed maksud, Eesti Energia survestamine hindade tõstmiseks ja riigipoolne äriemeeste kasumihunne ignoreerimine. Tallinna linnavalitsuse praegune tegevus on heaks näiteks sellest, mil-

list poliitikat hakatakse riigis aetama, kui valitsusjuhi koht kuulaks Keskerakonnale.

HIIBUSE NÄDAL

Siim tuleb kloostri tagant metsast appi... Eestile või Reformierakonnale?

Enne 2003. aasta märtsivalimisi tegi uustulnuk Res Publica välireklaamikampaania, mis oli ülimalt halvustava sisu poolest Eesti poliitikas esmakordne. Plakati telt võis lugeda: „Kevad on armunute aeg. Keski ja Reformi romantilised tunded ennustavad peatset abielu. Kaks parteid, üks ideoloogia. Armunuid tervitab Res Publica.“

URMI REINDE
VIRGO KRUVI

Hiljem sõlmis seesama Res Publica lepingu ühinemiseks Reformierakonnaga, mis tagas Siim Kallasele volinikukoha Euroopas.

Pärast seda, kui Res Publica oli mõistnud, et Reform nad madala reitinguga kosilase staatuse tõttu ära põlgas, avalikus tas ta lepingu.

Seejärel said toonased „äraostmatud“ külma dušina Meelis Atoneni suu läbi teada, et ühinemisleping olla olnud kõigest memorandum, mis ei kohusta millekski.

Täna, kümmekond aastat hiljem, on Reformierakond asunud Siim Kallasega hirmutama IRL-i kuulekusele, et koalitsioon enneaegselt ei laguneks ja et ei tekiks uus võimalik kaksikliit või isegi vasakpöör. Sest kui kuulekas IRL hääletab Ansipi kui Euroopa Komisjoni voliniku poolt, milleks siis

peaks Reformierakond partnerit vahetama?

Tõsi, seda on Reform juba kaks korda teinud, 2002. ja 2005. aastal – toona mindi paari Keskerakonnaga.

Kuid – Andrus Ansipi ja Edgar Savisaare suhted jahenesid jaanuaris 2007, kui meeste vahele tekkis eriarvamus Eesti Raudtee tagasiostmise juhtumise Reformierakonnale miljonieurose annetuse küsimises, mida nad koalitsioonipartnerile kinnitasid, avalikult aga eitasid. Need suhted edaspidi jahenesid veelgi – lausa külmumistemperatuurini sellesama 2007-nda aprilliõödel.

Kas täna on Reformierakonna ja Keskerakonna suhetes midagi soojenemise laadset juhtumas?

Poliitikavaatlejail on küll raske leida põhjusi, miks peaks tõusva reitinguga Keskerakond* püüdma taaskord päästa languses reformiste. On ju Keskerakond

kogu oma eksistentsi ajal näidanud, et ta on oma valijate esindamises järjekindel ja koalitsioonipartneri suhtes nõudlik, et mitte öelda – ebamugav. See on ka arvatavasti põhiline põhjus, miks Keskerakond on taastunud vabariigis saanud nii vähe valitsuses olla – kellelegi pole ju vaja, et Savisaar raha oma rahvale laiali jagaks; riigi raha on vaja ikka paremvalitsuste endi ja nende sõprade kaudu. Las rahvas olla hambutu ja põgenegu välismaale, seda suurem katlatäis jääb parempoolsetele mõhkudele ja tõlpadele. Kas nii?

Või on siiski kusagil näha kahe Eesti omavahelise külma sõja murenemise märke ja tahet siin riigis päästa veel mis päästa annab?

Kuid Kesknädal ei saa eitada, et teatud optimisminnuse on Siimu lubadus kloostri tagant metsast tagasi tulla kevadetundelisele Eestimaale siiski juba andnud (vt näiteks taaskordseid avalikke pöördumisi.)

* Viimastine erakondade reiting EMORi järgi:

1. KE 27%
2. SDE 26%
3. RE 21%
4. IRL 19%

KAS VANA
ARM
ON
ROOSTE-
TANUD:

Res Publica kardab paaniliselt, et vahetumas peaminister võtab koalitsiooni mõne vasakvaatelisema erakonna. Edgar Savisaar ennustab aga Postimehes, et vana valitsus jätkab, muutes vaid mõnd ebaolulist ministrit.

Res Publica
plakat

President Ilvese aastapäevakõnest Pärnus

Ma ei tea, kas president Ilves on ise võimeline temale osundatavaid kõnesid kirjutama või kirjutab neid keegi teine, kuid Eesti Vabariigi aastapäeva kõne oli sisutihhi ja samas ka plagiadimaiguline. Tsiteerin: „Kolm kõige olulisemat tingimust eesti rahvuse, keele ja kultuuri säilimiseks läbi aegade on inimeste tervis, nende haridus ja julgeolek. Ma kordan: tervis, haridus ja julgeolek. Kõik ülejäänud – majandus, sotsiaalne turvavõrk, kultuur – sõltub neist alustaladest.“ (PM, 25.02.14).

ANDO LEPP
õigusteadlane,
Rakvere Gümnaasiumi
viilistlane 1955

Võtame nüüd ette albumi „Rakvere Gümnaasium 1912–1997“, kus allakirjutanu kirjutab 3. märtsil 1997, lk 147–148 artiklis „Õpetaja – kõige tähtsam elukutse“ järgmist:

„Arvatavasti on olemas vähemalt kolm eriala, millele toetub kaasaegne ühiskond. Need on esiteks õpetajad, kes annavad noorele maailmakodanikule teadmised ja oskused, teiseks arstid, kes hoiavad inimese töövõimelisena ega lasse teda liiga vara ära surra, ja kolmandaks justitiisüsteemi töötajad (alates politseinikest ja lõpetades kohtunikega), kes peavad tagama ühiskonna normaalse funktsioneerimise. Ilmselt ei ole teist ega kolmandat inimkategooriat ilma esimeseta.

Maailmas on tavaliselt kaks viimatimainitud eriala tasustatud hästi, esimest aga halvasti või suhteliselt halvasti. Mida see tähendab? Vastus on lihtne. Ei jätku raha õpetajatele nende töö eest väärilise palga maksmiseks. See aga omakorda mõjutab kogu õppeprotsessi, ja arvatavasti mitte paremuse suunas. See on ka üheks põhjuseks, miks koolides on nii vähe meesõpetajaid. Arvan, et meesõpetajaid peaks koolides olema vähemalt üks kolmandik (kui mina käisin koolis, oli see nii), mis aitaks tugevdada korda koolis ja kokkuvõtteks mõjutaks positiivselt kogu õppeprotsessi.

Eesti rahvas on väikerahvas. Tema kõige suure varandus on haritus. Katsume siis ühiselt selle eest hea seista.“

Nimetatud artikkel ilmus ka „Õpetajate Lehes“.

Tervis ja arstid

Mida Ilves segi ajab? Tema arvates on inimeste tervis eest hoolitsevad eelkõige inimesed ise, siis eriti tähtsad inimeste tervise eest hoolitsejad on siiski arstid. Et aga arstiks saada, tuleb õppida, ja palju õppida. Ning selleks peavad olema õpetajad (õppejõud), kellest arstiks ei saada. Sama kehtib ka justitiisüsteemi kuuluvate inimeste kohta, ka neid on õpetajad (õppejõud) õpetanud. Järelikult tähtsaim elukutse on siiski õpetaja elukutse, ja õpetajatest oleks pidanud oma kõnes president ka alustama.

Kust tuleb roosiline tulevik?

Varsti on oodata õpetajate streiki. Oma kõnes Ilves ei peatunud sõnagagi sellel, miks õpetajad valmistuvad streigiks. Vähene raha ja liiga suur töökoormus. Mis aga kõige tähtsam: Ilves ei lausunud sõnagi rikkuse ja vaesuse vahekorras meie riigis, kus 60 tuhat last elab vaesuspiiril. Töövõimelised tublid inimesed lahkuvad massiliselt riigist, kuna neil ei ole vastuvõetavaid elu- ja töötõingimusi.

Ja siit kõige olulisem küsimus president Ilvesele. Milliste argumentide põhjal ta näeb meile ette nii roosilist tulevikku? Sellest ei rääkinud president samuti sõnagagi...

Reform tegi Ilvesest kelgunööri?

Presidendi kantselei on 23. veebruari õhtul kell 18.35 välja saatnud pressiteate, millest võib järeldada, et Vabariigi Presidendi pole kavandatud vahetusest informeeritud. See, et president võib sel teemal mõne mehe mõttemõlgutusi meediast kuulda, ei tule ju arvesse. Peaminister Ansip esitas kinnituse oma lahkumisest avalikkusele – kõigepealt Tartu linna publikule ja meediakanalitele – 23. veebruaril kell 18 alanud kõnes. Pole ime, et kohe järgnes sellele presidendi kantselei reageering protseduurireeglite kohta järgmises sõnastuses:

„Vabariigi Presidendi Kantselei vastus meediaväljaannetele seoses peaminister Andrus Ansipi teatega enda tagasiastumisest tänava märtsi alguses

Kui peaminister Ansip teatab riigipeale oma tagasiastumisest, alustab president Ilves kõigi parlamendierakondadega konsultatsioone uue peaministri kandidaadi määramiseks. Selleks on tal aega 14 päeva.

Kui peaministri kandidaat saab parlamendi toetuse, nimetab riigipea valitsusjuhi ettepanekul ministrid. Senine valitsus jätkab tööd uue valitsuse ametisse astumiseni.

Peaministri kandidaadi saab põhiseaduse kohaselt määrata ainult Vabariigi President ja volitused valitsuse moodustamiseks saab talle anda ainult parlament. Ühelgi teisel moel ei ole seda võimalik otsustada.“

Sellest pöördumisest meedia poole ei saa lugeda välja muud kui president Ilvese solvumist. Reformierakond on suures uutmistuhinas presidendi kui põhiseadusliku institutsiooni tähelepanuta jätnud. Kas meelega või kogemata, pole teada. Tuleb ka meelde, et Ilves sai presidendiks eelkõige Reformierakonna ettepanekul ja igakülgsel toetusel protsessile, kus parlament ei toetanud presidendi valimisi, vaid kogu valik lõppes Ilvese tagasinimetamisega presidendiks. Mis siis nüüd imestada – sellest hetkest saigi Ilvesest Reformi-sõltlane. **Kn**

Tagasi kainesse argipäeva

Uhked peod on peetud, kaunid kõned kuulatud, ennast on imetletud ning ohjeldamatult kiidetud. Arvestades Eesti karmi argipäeva, tuleb võibolla tõesti üks päev aastas unustada kogu allakäik. Võibolla saavad need inimesed, kes Eestisse veel jäänud, sellisest uhkeldamisest eluindu juurde? Aga võibolla mõnesid muudab see veel kurvemaks, veel lootusetumaks?

Kesknädalani on jõudnud informatsioon, et mõni aeg tagasi käis Eesti nimi läbi Prantsusmaa meediast (ja võibolla ka mujalt), seda seoses faktide ja reaalse eluga ehk liiklussurmadega, mille poolt näiteks Prantsusmaa on maailmas väga positiivses nimekirjas.

Kuid avaldati ka muid fakte Eesti kohta:

1. koht narkomaania leviku poolest Euroopas ja

üks kõrgemaid kohti maailmas;
1. koht maailmas HIV-leviku poolest;
1. koht maailmas suitsiidide poolest;
1. koht Euroopas liiklussurmade poolest ja üks kõrgemaid kohti maailmas;
1. koht Euroopas madalaima eluea poolest ja üks madalaimaid keskmisi eluigaasid maailmas;
1. koht alkoholi tarbimise poolest Euroopas ja üks kõrgemaid kohti maailma ulatuses;
1. koht tuberkuloosi levikult Euroopas ja üks kohti kõrgemaid sel alal maailmas.

Kesknädal lisab omalt poolt veel viimati ilmunud andmed:

1. koht Euroopas narkosurmade poolest;
1. koht Euroopas meeste eesnäärmevähi levikult.

Kui siin hakatakse uut valitsust ja peaministrit paigaldama, siis võiks vähemalt keegi seda tabelit meenutada ja küsida: MIKS? **Kn**

Dresdeni mälestuseks

Veebruaris 1945 pommitati samahästi kui maatasa Dresden – üks Saksamaa kaunimatest linnadest. Venemaa ajalehes „Komsomolskaja Pravda“ meenutas seda juudi kirjanik ja ajakirjanik Israel Shamir.

„Mitu korda aastast tuletatakse meelde juutide holokausti,“ kirjutab Shamir. „Toimuvad kongressid, asetatakse lilli. Aga selle sõjalise kuriteo aastapäevast ei tee keegi välja. Sest seda kuritegu ei pannud toime mitte natsid, vaid inglased ja ameeriklased. Jutt on tules hävinud Dresdeni linnast. Siis said lauspommitamise tagajärjel tuhaks sajad tuhanded süütud elanikud.“ Autori arvates on see Hiroshimaga võrreldav kuritegu.

Tegemist oli imeilusa Saksa linnaga, kus polnud ühtki sõjalist objekti, ühtki sõdurit. Dresden oli põgenikest üle koormatud rahumeelne linn, mis põles paari öö jooksul maatasa. Üheainsa ööga hukkus vähemalt 150 tuhat inimest.

Miks seda vaja oli?

Milleks see kõik? Aga selleks, et venelastele näidata (Punaarmee oli Dresdenist juba 60 km kaugusel), milleks on võimeline Ameerika ja Briti õhuvägi.

töös USA 8. lennuarmeeaga hävitada Dresden. Grossmann kirjeldab, kuidas veel viie päeva jooksul pärast pommitamist liitlaste hävitajad kuulipildujatest tulistasid ellujäänud naisi ja lapsi. Kui Inglismaa ja Ameerika Ühendriikide elanikkond sai Dresdeni holokaustist teada, tabas kõiki hämming.

Tõsi, mitte keegi selle vägivaldla „kangelastest“ autasusid ei saanud, suurpommitamise idee autor Harris oli sunnitud rahu otsima Lõuna-Aafrikast. Ameeriklased aga ajasid süü venelaste kaela – Stalin olevat selle pommitamise tellinud.

Kurt Vonnegut imetles vana Dresdenit

Mõni aeg tagasi igavikku lahkunud Ameerika kirjanik Kurt Vonnegut, kes viibis Dresdenis sõjavangina, kirjeldas seal toimunut oma romaanis „Laste ristiretk. Tapamaja nr 5“.

Ta kirjutas: „Dresden oli üks maailma kaunimaid linnu... Seal kõrgusid imeilusad vanad

ENNE

PÄRAST

kirikud, töötasid raamatukogud, muuseumid, teatrid, kunstigaleriid, õlleaiad, loomaaed ja kuulus ülikool. Ma olin vangis, näljane, must ja vihane meie vaenlaste vastu, kuid ma armastasin seda linna, ma nägin selle

Tuntud inglise ajaloolane R. Grossmann kirjutab oma artiklis „Apocalypse at Dresden“, et eelmänguks Dresdeni pommitamisele sai Nõukogude kommünikee 12. jaanuarist, et Punaarmee taasalustas rünnakuid kogu rindel ning ründab Preisimaad ja Sileesiat. See uudis olevat väga kurvastanud kindral Dwight Eisenhowerit (kes oli hiljuti saanud lüüa Ardennides), Ameerika presidenti Roosevelti ja Inglise peaministri Churchilli, kes valmisid Jalta konverentsiks. Vaja oli summutada muljet Punaarmee kiirest edasiliikumisest. Nii tekkinudki idee avaldada selle strateegilise õhurrünnakuga survet Stalinile.

Vägivallakangelased

Churchill andis Briti õhujõududele käsu koos-

mineviku õnnistatud imet ning selle tuleviku lootusrikast lubadust.“

Selles pole kahtlust, rõhutab Vonnegut, et liitlased sõdisid õige, natsid aga vale asja eest. Kuid rahumeelse elanikkonna massiline pommitamine siis, kui suur konflikt Euroopas oli lõpule jõudmas, jääb alatuks teoks, see oli löök allapoole vööd. „Kui venelased meid vabastasid, olime rõõmsad, kuid ma tundsin, et oleksin tahtnud ohverdada oma elu päästmaks Dresdeni tulevaste põlvete jaoks,“ tunnistas Vonnegut.

„Komsomolskaja Pravda“ Põhja-Euroopa veebist (15.02) refereerinud Leivi Šer

Toimetusel: Dresden on umbes Tallinna-suurune linn, kus täna ligi 500 000 elanikku.

Piirileping – tubli

Algus esilehel

Eesti riigi sünnitunnistus pole minu arvates mitte Tartu rahu, vaid iseseisvusdeklaratsioon. Tartu rahu artikkel 2, milles Venemaa pool kinnitas Eesti iseseisvuse tunnustamist aegade lõpuni, on tänase päevani pädev. Ja see ongi kõige tähtsam.

President Toomas Hendrik Ilves kinnitab, et piirilepped ei mõjuta Eesti Vabariigi õiguslikku järjepidevust ning vastavad meie põhiseaduse sättele ja vaimule. Sisuliselt on sama kinnitanud ka meie riigi õiguskantsler. Kõik ülejäänud reguleerimist vajavad ja ka naaberriigi suhteid kujundavad lepingud on uute läbirääkimiste teema.

Kindel on aga see, et piirilepingute jõustumise korral avaneb uusi võimalusi mõlemale osapooltele kasulike majandus-, kaubandus- ja kultuurisuhete arenguks. Piirilepingud loovad neile soodsa õigusliku raamistikku. Piiri kontrolljoonest de facto saab riigipiiri de jure. Juba on vihjeid oluliste visiitide toimumise kohta. Lisaks Venemaa välisminister Sergei Lavrovile on tõenäoliselt Eestisse oodata veel mitut naaberriigi ministrit ja oluliste ametite juhti. Loodetavasti jõutakse Riigiduumas Eesti ja Venemaa

vahelise topeltmaksustamise vältimise lepingu ratifitseerimiseni. Meie oleme Riigikogus seda juba teinud.

Leping toob paljugi kasulikku Eestile

Edasiminekuks loodame ka hädaolukordade ja piiriülese koostöö lepinguga. Pingete vähenemist ootame piima- ja kalatoodete sisseveokeelu ning elusloomade ja sealiha impordikeelu suhtes. Loodan, et piirilepingutega paranevad suhted loovad võimalusi ka Venemaa raudtee kaubaveomahu suurenemiseks. Eestis on ju soodne infrastruktuur nii

Riigikogu väliskomisjoni võttis oma ülesandeid tõsiselt. Esiteks tuli üleskutse valitsusele piirikõneluste taasalustamiseks meilt, oleme aastate jooksul komisjoni istungitel vahetanud mõtteid, kuulnud eri alade spetsialistide kommentaare ja ettekandeid ning pikkamööda lähenenud otsustele, mis võimaldasid piirilepete allkirjastamist Moskvast.

Nüüd tegeleme ratifitseerimisega

Nüüd tuleb Riigikogul tegelda piirilepingute tekstide ratifitseerimisega. Lepingud jõustuvad 30 päeva möödumisel

ENN EESMAA:

„Piiri füüsiline mahamärkimine võttis Lätil ja Leedul aastaid ning kiireid lahendusi pole meilgi tõenäoliselt oodata.“

raudteel kui ka sadamates, kus pakutakse tasemel teenust. Kõik see elustab loodetavasti meie majandust, mis januneb väikesegi kasvu ootuses. Koos piirilepingutega allkirjastasid välisministrid ka diplomaatilise kinnisvara lepingu ja välisministriumide vahelise koostöökava, mis hea tahte korral võib paljugi kasulikku kaasa tuua. Arvan, et

ratifitseerimiskirjade vahetamise päevast. Võimalik, et see toimub Vene välisministri visiidi ajal Eestis.

Pärast lepingute jõustumist korraldab piirijoone märkimist demarkeerimiskomisjon, mis luuakse piirilepingu artikli 5 alusel. Teatavasti toimub võrreldes praeguse kontrolljoonega mõlemal pool mõningate maade üleminek – kokku 128,6

Kiri Putinile

Päev enne Sotši taliolümpiamängude avatseremoniat avaldati Briti ajalehes *The Guardian* rohkem kui 200 kirjaniku avalik pöördumine Vladimir Putinile protesteerimaks seaduste vastu, mis Venemaal keelavad „mittetraditsiooniliste abielusuhete propaaganda“. Ka meie Rein Raud kirjutas alla kirjale, kus rõhutatakse, et „tuleb tunnustada rahvusvahelise konventsiooniga seatud kohustusi kodanikuvabadusele ja poliitilisele õigusele...“.

REET KUDU
kirjanik

Eestis on teatavasti ligi sada tuhat „halli passi“ omanikku, kellel puudub märksa rohkem poliitilisi õigusi ja kodanikuvabadusi kui Venemaa geidel. Loodetavasti võtavad meie kirjanikud eesotsas Rein Rauaga nüüd selle õilsa läkituse eeskujuks ja koostavad inimõigusi nõudva kaunisõnalise pöördumise ka peaminister Ansipile ja president Ilvesele meenutamaks, et Eestis oli juba 1989.

aastal Balti Assamblee põhisooviks – kodanikuõigused kõigile! (Vastavat dokumenti võib lugeda ka Rahvarinde muuseumis Vabaduse platsil.)

Nii Venemaal kui ka Eestis

puudub ilmselt statistika, kuipalju kohalikke geisid sooviks oma voodielu ilmingimata propageerida. Aga ma olen kindel, et neid paare on märksa vähem kui eesti-venelasi, kes sooviksid ometi kord saada lihtsustatud korras oma kodumaa täieõiguslikeks kodanikeks. Ja hetkel on vene koolilaste probleemid eriti teravalt päevakorras, kusjuures Tallinna Vene Lütseumi tagakiusamine kavatsetakse kaevata isegi Euroopa Kohtusse. Loomulikult ei peaks meie parimate sulemeistrite kiri ilmingimata jälgendama Sami Lotila stiili, aga tema mõtetega eelnevalt tutvuda oleks igal juhul kasulik. Pärast heataht-

likku „Käsiraamatut igale Soome kolijale“ (2012) avaldas Lotila mullu üpris tõepärase „Lolluse entsüklopeedia“, kus muuseumis kirjas: „Pole mingi müstika, miks Soome lahe põhjakaldal ollakse õnnelikud. Kõikide elukvaliteeti ja õnnelikkust mõõtvate uurimuste järgi on õnnelikud riigid need, kus elanikud on võimalikult võrdväärsed nii majanduslikult kui ka sellest tulenevalt sotsiaalselt. Erinevuse tasandamiseks on ju olemas väga efektiivseid meetmeid ja nendest ühte kutsutakse progressiivseks maksusüsteemiks.“

Ja veel: „Eestis rohkem kui 10 aastat viibinud soomlane rääkis mulle loo oma tütre klassiõe sünnipäevast: klassis on 24 last ja peole oli nendest kutsutud 22. Kaht ei kutsutud, sest nendest üks on paks ja teine räägib eesti keelt vene aktsendiga. Soomlase tütar oli šokeeritud, nuttis ja ei saanud aru, miks kõik ei saanud tulla. Aga ülejäänud laste, nende vanemate ja ka õpetajate arvates oli kõik okei. Juhtum peegeldab eestlaste rikutud moraalit. Kuidas said meist nri kohutavalt haiged? Haigestumine ei toimunud nõukaajal, vaid peamiselt 1990ndatel. Meid nakatati meelega.“

samm edasi, kindlasti mitte tagasi

EESTI LIPP JA VENE LIPP: Ei ole just väga tihti juhtunud, et need kaks naaberriiki koos midagi otsustavat korda saadavad. Võiks rohkemgi...

MIS HAKKAB JUHTUMA PÄRAST PIIRILEPETE ALLAKIRJUTAMIST? Riigikogu väliskomisjon arutas 20. veebruaril Vene Föderatsiooninõukogu väliskomisjoniga kahepoolseid suhteid Eesti ja Venemaa vahel pärast piirilepingute allkirjastamist 18. veebruaril. Pildil kätlevad Riigikogu väliskomisjoni aseesimees Enn Eesmaa ja Vene Föderatsiooninõukogu väliskomisjoni esimees Mihhail Margelov. Fotod Riigikogu / Erik Peinar

hektarit maismaal ja 11,4 ruutkilomeetrit järvedel. Neist maatükkidest on tuntuim "Saate saabas", kus täna elab kolm vanainimest. Lepingute jõustumisel võivad nad rahulikult oma kodukülas liigelda, sattumata vahepeal naaberriigi

territooriumile. Venemaa saab väikese osa Meremäe vallast ja Värskala vallast. Täpselt niisama palju või vähe kui Eesti Venemaal. Piiri füüsiline mahamärkimine võttis Lätil ja Leedul aastaid ning kiireid lahendusi pole meilgi

tõenäoliselt oodata. Äsja kohtusime Tallinnas Vene FV Föderatsiooninõukogu väliskomisjoni liikmetega, arutades piirilepingute ratifitseerimist mõlema riigi parlamendis. Meie Vene kolleegid arvavad, et olulisi takistusi nad

selles protsessis ei näe. Sama signaali oleme saanud ka Riigiduumast vastavalt komisjonilt, kelle liikmed on teadlikud, et koos kahe riigi piirilepingute sõlmimisega saavad lõpliku, kõigi osapoolte poolt tunnustatud piiri ka

Venemaa ja NATO ning Venemaa ja Euroopa Liit. See on rahvusvahelist tähelepanu vääriv saavutus, mida on tervitanud paljude riikide ja organisatsioonide liidrid. Küllap leiab see äramärkimist ka Venemaa ja Euroopa Liidu

järgmisel, 33. tippkohtumisel juuni alguses Soosis.

Niisiis ikkagi tubli samm edasi, kindlasti mitte tagasi.

Enn Eesmaa

e. Järgmine Ansipile ja Ilvesele?

Tekib küsimus: kes nakatas?

Ühe vastuse annab teos „ENSV KGB tegevuse lõpetamine“ (2012, autor Harri Mägi): „Rein Sillari on kinnitanud, et KGB informeeris kogu ENSV ladvikut. Aktsioone ja meetmeid teisitimõtlejate ja igasuguste vastupanuilmingute vastu kavandati tihedas koos-

alusel polnud võimalik nii palju inimesi süüdi mõista...“ KGB muudeti lindpriiks, aga paljud komparteilased jäid aga Riigikogusse, et ebainimlikke aktsioone jätkata!

Lihtrahvaliku vastuse samale küsimusele annab riiklik õõlikool, mis mõeldud ilmselt eestlaste arendamiseks. Seal

eliitperede järglased on meile venevihanale päranduseks jättnud, et oma nahka ja enesetunnet päästa?

Tänu väliseestlaste ja stalinistide tervitanud haritlasdünastiate

(Lauristin, Rummo, Raud, Viiding...) venevihanale õnnestunud murrangujal läbi viia uus fabritseeritud kurjuse aktsioon – jätta peaaegu kolmandik Eesti elanikkonnast kodakondsuseta!

See oli aktsioon, mis sulges eestlaste tee tõelisele demokraatialle ja võttis lootuse, et muutuksime varsti sarnaseks humanistliku Soomega, kus on teatavasti ametlikult kaks riigikeelt. Kättesaamatuks unelmaks muutus ka Šveitsi oma nelja riigikeele ja inimväärse moraaliga.

Meil on kogu elu üha silmakirjalikum: isegi minister julgub avalik-õiguslikus televisioonis kinnitada, et Eestis olevat küll topeltkodakondsus keelatud, aga olevat sellegipoolest iseenesestmõistetav, kui see paljudel olemas on. Mis kaunis paradoks? Ja nii iseloomulik meie argielule. (Paljudel väliseestlastel, kes ei taha küll olla välis-eestlased, aga kes tahavad sellegipoolest omada keelatud

välisprivileege, on just nimelt topeltkodakondsus.)

Kuhu suunati impeeriumi kurjus?

Kuhu siiski suunati impeeriumi kurjus pärast ketist valla päästmist? Vastuse otsimiseks ei peaks silmitsema Putini fotot, vaid igaüks peaks vaatama peeglis. Nõukogude Eestis elas tõepoolest hulganisti häid inimesi, suuri kirjanikke, näitlejaid, muusikuid, kunstnikke, kes olid kogu rahvale eeskujuks. Kurjuse impeeriumi kadudes juhtus aga midagi muinasjutulist, mis meenutab lugu lumekuninganast, kes nõidus head inimhinged hingetuks, südameetuks ja osavõtmatuks... Isegi varem nii õiglase Heinz Valgu teose kaanepilt („Kuidas Eesti NSV-st sai jälle Eesti?“, 2013) hirmutab järjekordselt Vene karuga, kes hüüab eestlasest pääsulinnule: „Nu pagadi!“

Aga Valk vähemalt mainib tõsiasja, et Venemaa oli teine riik, kes tunnustas Eesti taasiseseisvumist; sugugi mitte Saksamaa ega Austria, Prantsusmaa ega Ameerika.

Kogu maailm

võib rõõmustada, et Martin Luther King ei jäänud lootma

ainult kirjadele, mis ta oleks võinud saata nii Stalinile kui ka Hruštšovile, vaid püüdis ise Ameerika Ühendriikides õigluse eest võidelda. Ta hukkus, aga tema unistus tõepoolest täitus. Millal ilmub kord Euroopa Liidus välja uus Martin Luther King, kes võitleb sama kirglikult liidusiseste inimõiguste eest, nagu praegu nõutakse õigusi naaberriikides? Kas saab selliseks suurmeheks Eesti kõige rikkama äri-mehe poeg Jevgeni Ossinovski? Või hoopis mõni noor eesti kirjanik? Või jäämegi Putini poole rusikat vibutama, ikka veel Moskvalt õiglust ja õnne lootes, mitte seda ise luues?

Olen vist

Euroopa ainus koreograafist kirjanik. Seepärast hindan eriti kirjanike ootamatult tärnanud huvi tantsukunsti vastu, aga ehk ma siiski ei pea Vatikani alasti tantsima minema saavutamaks sama suurt tähelepanu probleemile, kuidas on demokraatlikus Euroopa Liidus võimalikud niisugused riigid nagu Eesti ja Läti, kus tänini elavad tuhanded inimesed, kellel inimväärkust alandav „hall pass“?

Või oleks ikkagi vaja paavsti tantsuga rünnata, endal rõivaid seljast kiskuda, ning seejuures

nõuda, et mu võõrkeelsed kaasmaalased ja nende lapsed lõpuks ometi masendavast õiglusest ja igapäevasest alandamisest pääseksid? Alandamisest, mille näiteid on lõputult ja mis ei pääse eales meie sõnavabadust ülistavas peavoolumeediasse.

**) Paul Viiding oli 1940–1941 ENSV Raadiokomitee kunstiliste saadete juhataja, pärast sõda Kirjandusfondi direktor (1945–1946) ja isegi Kirjanike Liidu (KL) juhatuse sekretär (1946–1949), kuid siis heideti KL-st ja NLKP-st välja, aga 1956 ennistati KL liikmeks. Autori märkus.*

Ehk ma siiski ei pea Vatikani alasti tantsima minema saavutamaks suurt tähelepanu probleemile, kuidas on demokraatlikus Euroopa Liidus võimalikud niisugused riigid nagu Eesti ja Läti, kus tänini elavad tuhanded inimesed, kellel on inimväärkust alandav „hall pass“?

töös kompartei juhtkonnaga. Läti NSV KGB viimane esimees Edmunds Johansons on öelnud, et kompartei juhtkonna heakskiidu ja toetuseta ei algatanud KGB poliitiliste paragrahvide alusel ühtki kriminaalasja. On isegi väidetud, et mõnel juhul võis KGB kompartei juhtkonna tellimusi teatud isikute represseerimisel mitte täita, kuna fabritseeritud süüdistuse

tsiteerib poliitilise eliitpere isa Andres Tarand (kes on abielus Paul Viidingu* tütre Mariga) naeratades ja ilma kommentaarita üht 1941. aastal kirjutatud lauset: „Tibladest saime lahti!“ (Tõesti õnnis rööm pärast saksa okupantide ja juudidõletajate saabumist?) Kas just niisuguse riikliku kasvatusena loodetakse lahti saada ebaõiglusest ja halastamatusest, mille revolutsiooniliste

P.S. Ma võin loomulikult aru saada Stalinist tervitanud suguvõsade järglaste kibestumisest. Paraku ei õigusta see süütute inimeste „tibladeks“ põlastamist, kui meie eliitjärglaste esivanemad tookord poliitiliselt nii lühinägelikud olid. Nad võiksid nüüd vähemalt inimlikumad ja arukamad olla, et mitte uusi saatustlike vigu juurde teha.

Tallinn 10130, Toom-Rüütli 3/5,
Kesknädal

Täna Kesknädalat!

Täna Teid Eesti rahvusliku Toompeal taasheiskamise 25. aastapäeva Kesknädal meelepidamise eest! [Kn 19.2.] Ma viibisin Toompea nõlval siis ka ise. Esiälgu selle koha lähedal, kus nüüd asub 20. augusti mälestustähis. Kuna rahvast tuli üha juurde, nihkusime edasi Vabaduse väljaku poole. Lipu heiskamise aegu nägin paljude inimeste silmis meeleliigutuspisaraid. Olid väga ülevad hetked. Kui seal lahkusin, kohtasin Mayeri trepi juures noormehe, kes jagasid mõõdujalle "Manifesti Eestimaa rahvastele" faksimilelehti. See on mul praegugi alles, hoian kui mälestust tollest päevast. Käisin ka Raekoja platsil, kuid seal oli kohalejäänuid hõredalt.

Kuid lisandan artikli "Rahvas tahtis oma lippu" juurde ühe detaili. Lipuheiskamisel esines mäletatavasti esimesena parteijuht Vaino Väljas. Sellest ilmus ajalehtedes ka fotosid. Kuid e-versiooni kronoloogias tema esinemist ei mainita.

Kalju Lasnamäet

Tehnika areng teeb meie nüüdisnoortest „kasulikke idioote“

Viimasel 20 aastal, eriti selle teisel kümnendil, mil nutitelefoniid ja Facebook said noorte seas valdavaks näppimisvahendiks, on võinud üht osa noori tööpoolest rumalamaks muutumas näha. Pole ju enam vajadust pikki tekste läbi lugeda, pole tarvis käsitsikirjutamise tehnikat õppida. Kontrolltöodes tuleb ainult „linnukesed“ või mõned sõnad õigestesse kohtadesse tippida. Omavahelises suhtlemises puuduvad igasugused originaalsed mõtted, ainult „laigitakse“ muusikapalu või artiste. Kui vaadata tänavapilti, siis on see täis nuti-des tuhnivaide tegelasi, kõrvaklapid peas. Parim viis toota „kasulikke idioote“, kes ise ei mõtle kaugemale oma iidolitest!

Tähele pannud
Vironshaman
<http://www.para-web.org/>

Leping hakkab nõudma seadusemuudatusi

Õigusteadlase Lauri Mälksoo sõnul on Riigikohus vastu võtnud otsuse, et Tartu rahulepingut võib muuta teiste riikidevaheliste piirilepingutega. Kuid üldiselt on rahvale teada ja ilmselt on ka seadustatud, et tagasiulatavalt võib muuta nii seadusi kui ka lepinguid nii, et asjaosaliste olukord pareneb. See on mõistagi hea toon.

Uus piirileping halvendab oluliselt Eesti olukorda, sest Eesti territoorium väheneb ja sellega tekitatakse riigile kahju. Ning Eesti riik peab tagasiulatavalt muutma 1994. aastal vastu võetud „Ida-

Petserimaal ja Narva jõe tagusel Virumaal õigusvastasel võõrandatud vara tagastamisnõude õiguse püsivuse seadust“ (vastu võetud 28.06.1994 (RT I 1994, 51, 859), jõustunud 25.07.1994.). Selles on kirjas:

Paragrahv 4. Tagastamisnõude õiguse püsivus

(1) Isikute õigus nõuda õigusvastasel võõrandatud kinnisvara tagastamist säilib sellest sõltumata, kas nad on taotlenud vara kompenseerimist või kas neile on seda kompenseeritud. (2) Käesolevas seaduses nimetatud maa-aladel asuvate kinnisvarade tagastamisnõude

puhul ei kehti muude tagastamisnõuete suhtes kehtestatud tähtsused.

(3) Käesoleva paragrahvi 1. lõikes sätestatud õiguse teostamist korraldab Eesti Vabariigi Valitsus nimetatud maa-aladel või mõnel nende osal sedamööda, kuidas Eesti Vabariigi võimu teostamine saab võimalikuks nendel maa-aladel või nende mõnel osal või kui mingil teisel viisil osutub võimalikuks käesolevas seaduses sätestatud õiguste kaitse või Eesti Vabariigi seaduste rakendamine.

(4) Saadud kompensatsiooni tagastamise küsimus otsustata-

takse eraldi seadusega. Eesti Vabariigi võimu teostamine ei ole saanud võimalikuks nendel maa-aladel või nende mõnel osal.

Kui Riigikogu ratifitseerib piirilepingu sellisel kujul nagu see esitatakse, siis kaob tehadetel kinnisvaraomani- kel neile juba kord antud õigus nõuda õigusvastasel võõrandatud kinnisvara tagastamist.

Tuhandete inimeste olukord halveneb, ja see ei ole hea toon.

Henn Leetna

Sammaste sõnumid

Inimesed on Ajajõe kaldaile alati sambaid püstitanud ning neid ka vihahoods lõhkunud. Õnneks on midagi ka vaatamiseks alles jätnud. Seisin kord Peterburis Aleksandri samba* ees, sinna peidetud sõnumit aimata püüdes. Tean ka sammast, mis „pole tehtud käega / tõuseb kõrgemale vääramatu väega / kui Aleksandri samm see“. On olnud võimalust mõlema samba juures mõtteid mõlgutada. Puškini püstitat* samba** ette jäängi mõtisklema, sinna peidetud sõnumit eluõhtuni lõpuni aduda suutmata. Aleksandri sambast õhkus tunnete segadik, milles oli sangarliku mineviku ülistust, aga ka mingi halastamatu jõu ähvardust: „Alistu! Sa oled väike ja nõrk!“ Kadriorus „Russalka“ monumendi juures on mõnus mõtiskleda. Kui seda kujud pisut

pöörata – näoga maa poole vaatama, tekiks Maarjamaa põhjakaldale pronksist ja igatsusest valatud lendusõõstev tiivuline Ingel, kes ristiga kätt maa kohale sirutades kuulutab: „Olgu õnnistatud see maa ja rahvas, kes suutis siia püsima jääda!“ Ma ei tea, kuidas ehitati Aleksandri sammu, kuid et sinna „rohtunud on rahva tee“ – seda arvan küll. „Russalka“ ingliskuju seisab –

trotsides – juba üle sajandi Kadrioru kaldal, kuulutades

meie tujudest ja kirgedest rästitud rahvale halastuse ja inimlikkuse igavikulist sõnumit. Meie pealinna keskel seisab sammast, mis ehitet särast ja klaasist. Selle ees seistes, kujusse peidetud sõnumit aimata püüdes, viirastus jäisest vaikusest – „Aleksandri sammast see...“.

Lembit Käärid, Pärnu

*) Peterburi Paleeväljakul olev monument, mis püstitati 1812. a. Napoleoni vägede üle saavutatud võidu auks 1834. aastal (autor A. R. de Montferrand). Sarmast on 47,5 m kõrgune graniidist monoliit, mille allosas neli reljeefi ja tipus skulptor B. Orlovski valmistatud ingliskuju.

**) Aleksandr Puškini luuletus „Exegi monumentum“ („Ausamba rajasin ma endal eluaegu...“)

Onu Aadu mõlgutab: mis enne, mis nüüd

Istub onu Aadu tugitoolis, ninas praeahjus küpseva õuna-koogi lõhn, kuulab Vikerradiost uudiseid („Kuku“ levi siia ei ulatu). Akna taga linnumaja ümbruses keeb vilgas tegevus. Varblasi on ootamatult palju, tavapäraste tihaste vahelt paistavad leevikeste punarinnad. Siis saabub kirjuraahn, ja värvuliste lõuna on lõppenud! Nagu meiegi elus: **kel jõud, sel õigus!**

Kohalikest uudistest rõõmustavat palju kõrva ei hakka. Erikoollide õpilased mõllavad. Paljud kutsekoollide õpilased lahkuvad koolist eriala omandamata. Noormees sõitis suurel kiirusel teelt välja, tütarlaps astus vales kohas sõiduteele. Õpilased vahendavad narkootikumide, nende pruukimisest rääkimata. Oskustööjõu puudusel ei saa tootmist arendada. Pangad viisid üle miljardi kasumit maksuvabalt Eestist välja. Alimendid jätetakse maksmata. **Ainet mõtiskluseks kuipalju!** Alustuseks tuleks soodustada

osalise tööajaga töötamist. Eakate ja puudega inimeste seas leidub veel töökajajaid ja töötahtelisi. Ettevõtjatele vaja soodustada investeerimist ja töökohtade loomist, kasumi väljavedu aga tuleb maksustada.

Swedpanga omanike ringis olevat ka Rootsi kuningriigi. Meie väikese vaese vabariigi kodanikud maksavad seega panga kaudu jõukale kuningriigile kümnest. Kas meil on vanu võlgu tasuda? Siinjuures tekib onul üks uitmõte: seni, kuni riigiisad venitavad (sihilikult?) kasumi väljavedu maksustavate seaduste väljatöötamisega, peaks ettevõtlikud **talupojamõistusega inimesed arendama hoiu-laenuühistuid, sihiga muuta need hoiupankadeks.** Kui need ka netipangandusega sina peale jõuavad, on tavakodanikel ja ka väikeettevõtetel tulusam oma pangatoimingud sinna üle viia. Milleks nüüd? **Murekohtade ületamiseks kulub vähemalt põlvkond.**

Alustada tuleb perekonnast, lastetoast. Praeguste lastevanemate vanemad kasvasid sõja ja repressioonide ajal. Palju oli lõhutud perekondi ja üksikvanemaid. Vabastajad tõid meile „teeklaasikultuuri“, s.t klaas tuli igal juhul põhjani juua. Vodkat muidugi. Ja mees tõestas kallimale oma armastust korraliku keretäiega. Viisaastak tuli täita neljaga. Naise eeskujudeks tehti Leida Peips ja Elmira Otsman oma stahhaanovliku tööga. Nooremate teadmiseks: mõlemad on sotsialistliku töökangelased, Leida oli lüpsja ja Elmira traktorist-kombainer. Aga lapsed pidanud Pavlik Morozovi tavaliselt oma vanemais vaenlas nägema.

Jah, praegusi vanavanemaid hinnati põhiliselt töötulemuste järgi. Kui lapsed olid „keskmised“, polnud ka koolil sinu vastu huvi. **Korterid ehitati** „postkastidesse“ võõrsilt värvatud tööliste, kohalike pidid leppima isegi voodikohaga tuttavate juures, õnnelikumad pääsesid

ühiselamusse. Sageli elas mees ühes kohas, naine teises, ja laps hoopis vanaema juures. Nagu praegugi, nüüd siiski muudel põhjustel. Noortel võib tekkida küsimus: mis oli „postkast“? See oli sõjalise tähtsusega ettevõtte, millele töötajad värvati suure Liidu avarustelt, vahel suunati sinna ka siinsetest kutsekoollidest. Näiteks „*potšovoi jaštšik*“ 1083 Koplil poolsaare tipus ja selle territooriumil veel eriti salajane „*Predprijatje ERA*“. Nendel asutustel ja ettevõtetel puudus nimi ja aadress nagu sõjaväeosadelgi, kui ka eestlaste elutingimused paranesid, näiteks kooperatiivkorterite ehitamisega, olid paljud seisukohal: meie elu oli raske, olgu siis lastel kergem! Nii meie praegune elu üldine põlvkond hellitamisega tuksi keeratigi. **Vanad tavad ja tõekspidamised** olid tollal pahupidi pööratud. Korralik töömees teenis tavainsenerist rohkem.

Haridus oli küll tasuta ja kätte-saadav, aga haridus ei olnud määrav ametiredelil tõusmisel, vajalik oli „liikmelisus“. Alustuseks piisas komsomolist, järgnema pidi kindlasti NLKP.

Peremehelikuks mõtlemisses puudus vajadus, suunised andis partei. Kuna kõik oli kõigi oma, arvatigi, et seda võib meelevaldselt kasutada. Tööline töi õhtul „tööd koju“, näiteks vorstijupi. Ülemus kasutas ettevõtte materjale ja tööjõudu suvila ehitamiseks. Kui ametinimetuse ees oli veel „pea-“, siis oli ta 4. Haigla (praegu Magdaleena) patsient ning sai eripoodidest headparemat. Käitumisreegleid ja lauakohteid kõik nad sellegipoolest alati ei osanud. Needsamad 4. Haigla patsiendid ja nende järglased on taasloodud vabariigi tüüri hoidnud siiani ning enda kõrval kasvatanud parteibroileritest majanduskogemusteta, kuid bakalaureusekraadiga ministrid ja teised tähtsad ninad meie elu korraldama.

Tulusamate töökohtade mehitalamisel on endine stiil säilitatud: tähtis on „liikmelisus“, mitte tööoskus! Töötuse soodustamine on üle mõistuse, pätistunud naakmannidegagi ei saada hakkama!

Meie lapsi tuleb tööst võõrutada?

Kui maamees paneb kahe-teistkümnese poisi vana T16-ga heina niitma, on ta seaduse-rikkaja. Lapsuke ju võib haiget saada! Kui aga noorte tehnika-huvi piiratakse, jääbki ta kobakäpaks. „Rakett 69“ võistkondadesse pääseb õppiva noorsoo eliit. Toredad energilised noored lennukate mõtetega. Nendegi puhul on aga märgata raskusi koolis õpitu praktikasse rakendamisel. Mõnigi neist vaatab väljapandud tööriistu nagu vasikas uut värvat, mõistmata nendega midagi peale hakata.

Onu Aadu seekordseid mõtisklusi vahendas

Einar Lepp

Julged ukrainlased, hambunud eestlased!

Üks punt mehi, üks partei, mis ajab riigi ja rahva kaosesse ning majanduse pankroti äärele. Üks punt mehi, üks partei, mis muudkui vassib, valetab, hämab. Üks punt mehi, üks partei, mis elab minevikus ja hoiab kramplikult kinni oma võimupirukast – mis on päev-päevalt hapum, väiksem, vastikum. Kokku punt mehi, mis ei oma rahva toetust ja mis on juba ammu muutunud nii kodu- kui ka välismaal naljajumbriks, sovjetluse ja stagnatsiooni sümboliks.

SAMI LOTILA

Ukrainas, veebruar 2014

Kuidas riigist, mis pidi omama tohutult palju potentsiaali, sai vaeslaps, mis püsib püsti ainult välisabi ja sugulaste välismaalt saadud toetuste najal? Vaesus, viletsus, ebaõigus ja ebatavalisus on sõnad, lollusest rääkimata, mis tulevad meelde selle pundi töötlemusi meenutades.

Vot selline ebastabiilne, ebatavaline, olematut elatustaset omav, oma savijalgadel väri-sev riigike on Euroopa serval, jõukate ja ülidemokraatlike Põhjamaade nina all.

„Eesti naeratus“

Aga ei, seekord ei räägi ma ainult Eestist, vaid ka Ukrainast, kus ma seda lugu kirjutades viibin. Olen elanud nüüd mitu päeva imeilusas Kiievis, ja olukord siin meenutab mulle aina rohkem olukorda Eestis. Erinev on vaid mastaap ehk riigi suurus ja rahvaarv. Mõlemas riigis tehakse kõige tähtsamaid otsuseid tagatubades, kitsas ringkonnas, mille esindajad pole kindlasti riigi kõige helgemad pead. Tehakse otsuseid, mis ei kergita, vaid hoopis langetavad omainimeste heaolu, ja mis – Eesti puhul – viivad sõna otseses mõttes inimestelt isegi hambad suust.

„Eesti naeratus“ on mõiste, mida, kahju küll, teatakse-tuntakse juba üle Euroopa. Siin Kiievis inimestel on kõrini, resoluutselt. Nad on tänavatel, mässamas ja nõudmas oma õigusi ja inimväärsust elu. Nad on enesekindlad ja üksteise suhtes solidaarsed ehk, teisistõnu, eurooplased. Eestiski on inimestel kõrini, aga mida teeb eestlane? Ta kükitab oma poolhämamas ja täiskülmas kodus ning kirub vaikselt oma niru elu ja riigivalit-

sejaid. Tänavale eestlane ei lähe. Ta läheb Soome või Rootsi, et nautida teiste, võõraste inimeste üles ehitatud riiki ja selle vilju. Ta läheb, ehkki ta peab jätma maha oma perekonna.

Nii Eestis kui ka Ukrainas

Oma maad eestlane ei taha eriti arendada. Kui ta tahaks, ta ei vaataks tuimalt kõrvalt, kuidas arrogantsed, haigete ja vaeste ehk rahva enamuse üle irvitavad erastajad ja varastajad vormivad Eestist riiki, kus on võimatu elada ühel ausal ja töökal, oma lapsi ja kaaskodanikke armastaval inimesel. Nii Eestile kui ka Ukrainale on viimased paar aastat tähendanud süngel allakäiku, nii riigi majanduse kui ka elustandardi langemist, ja parimalgi juhul vaid hägust paigal tampimist. (Vt ka Sami Lotila, 22. jaanuari Kesknädal, „Majandus tammub paigal nagu purjus puujalaga orav“ – *Toim.*) Eesti nii-öeldud edulugudest mulle aga tulevad, muide, meelde mitte *start-up*’id, aga kõik need arvukad *fast-up*’id. IT seevastu tähendab Eestis „Ilma Tiibadeta“ – õhku need firmad ei kunagi tõuse, tugi-miljonitega ülevallamisest hoolimata.

Kes vastutab nii Ukraina kui ka Eesti kuritegelikult nutuse käekäigu eest? Riigi valitsus, muidugi. Kes teine? Nii see asi käib demokraatias. Nii lihtne see on. Valitsejad on süüdi.

Ukrainas inimesed ilmselgelt saavad demokraatiast paremini aru kui eestlased – ja ongi nüüd nõudmas muutust, kannapööret, riskides isegi oma tervise ja eluga. Eestis seevastu unistatakse vaikselt koristaja või ehitaja ametist Vantaal.

Kas ma teen ülekohtu eestlastele?

Ei usu, et teen. Ma tõesti väga imetlen ja austan seda kodanikuulgust, mida ma siin Kiievis näen. Paljud on elanud Maidani platsil juba mitu kuud, taludes mõnitamist, ähvardamist ja pahimal juhul peksmist ja piinamist, viimasel ajal isegi surmamist. Muidugi oleks soovitav, et

nutel hambad suus mädaneda. Eestlane ei taha saada aru ka sellest, kuidas seesama punt mehi mõtleb jätkuvalt välja uusi viise ja uusi seadusi, kuidas salastada oma tööd ja otsuseid ja kuidas takistada kodanikel avaldamast oma arvamust ja kaitsmast oma õigusi, näiteks streikides või osaledes meelevaldustel.

Lotila Ukrainas.

demokraatia töötaks ka siin nii nagu peaks, ehk et inimesed saaks väljendada oma soove ja arvamusid läbi poliitika, ja et kõik tähtsad, mastaapsed muudatused ühiskonnas viidaks ellu rahumeelselt, läbipaistvalt ja väärikalt. Kahjuks see ei lähe alati nii. Mõnikord demokraatiat takistavad võltsitud valimised ning mõnikord valijate hirm ja passiivsus. Ukrainas võltsitakse, Eestis ollakse krampideni hirmus. Ja nii see lähebki Eestis edasi. Üks punt võimutseb edasi, jättes lapsed nalga, penskarid pimedusse, ja lastes täiskasva-

Veame kihla!

Veame kihla, et viie või kümne aasta pärast Ukraina on tänu kodanike aktiivsusele ja kodanikuulgusele peaaegu õiglane ja turvaline riik, kus elanikud saavad nautida oma maa rikkust ja mis pole oma elatustasemelt enam nii väga kaugel Põhjamaadest. Teisisõnu, Ukrainast saab selline riik nagu Eesti oli 1990-ndatel. Siis lasid eestlased oma riigil langeda moraaltuse musta auku, tühjusesse, ilma mingisuguse vastupanuta. Vot sellisele riigile ja rahvale on raske ennustada helget tulevikku.

Andrus Tamm:

Püüdes saada tasa-kaalustatud infot erinevatest meediakanalitest, ei oskagi nüüd öelda, kas ma olen rahumeelsete protesteerijate poolt, kes tulistavad, põletavad ja tapavad, või siis olen relvastatud riigipööraste poolt, kes soovivad rahumeelselt protesteerides riigivõimu muuta...

Lääs peab Ukrainas propagandasõda

Olukord on jälle nagu raudse eesriide taga, kus meie infokanalitest tuleb propaganda, ja tegeliku info saamiseks peab oskama selle teise "poole" keelt. Meie AK uudistes ei öelda, et Ukraina 25 hukunu seas on 7 miilitsat (kuulihavadevaga), Regioonide partei peakorterit pogrommis tapeti 2 töötajat (Reformi kontoril [Tõnismäel] loobiti vaid aknad sisse) või et Euromaidan on relvastatud revolvrile ja jahirelvadega. Ööpäev hiljem nägin viimaks Euronews kanalil vilksamisi kaadreid tulirelvadega kurjategijatest, kes tulistasid miilitsa suunas. Ma pole veel omandanud seda skisofreeniat, et Pronksiõ ajal rüüstamine oli rünnak riigi vastu, aga nüüd hakkab EL kehtestama sanktsioone Ukraina võimude vastu, sest tänavatel on vägivallatsevad kurjategijad, kes poevad EL-i lippude taha.

Vaatleja Virgo Kruve oma Facebooki kodulehel.

TTV
TALLINNA TELEVISIOON

TALLINNA TV

3. – 9. MÄRTS

ESMASPÄEV, 03.03

07:00 Info TV
08:00 TÄNA. Nädala kokkuvõte*
08:15 Pühapäevateer*
09:00 Kultuurimeeter*
09:30 Aleksei Turovski lood*
10:00 TÄNA. Nädala kokkuvõte*
10:15 Draamaseriaal. Peaminister*
11:10 Krimiserial. Nero Wolfe 2/8
12:55 Mina, tallinlane*
13:40 Ameerika eestlased. Läänerannik 2.osa*
14:10 Kinnisarveeb
15:50 Eesti Kooriühingu aastapreemiad 2013*
17:30 Riigikogus. Veebruar*
18:00 TÄNA. Uudised
18:10 Draamaseriaal. Armuleek
18:55 OTSE: Korvpall. BC Kalev/Cramo - Lokomativ-Kuban, vaheajal TÄNA
20:45 Päevakava
21:00 Terve tervis
21:30 Spordiakadeemia
22:30 Elektrilises udus (USA 2009)
00:25 TÄNA. Uudised*
00:35 Terve tervis*
01:05 TeleChat

TEISIPÄEV, 04.03

07:00 Info TV
08:00 TÄNA. Uudised*
08:10 Kultuurimeetri arhiivist. Vello Salo
09:00 Draamaseriaal. Armuleek*
09:45 Aja puudutus*
10:25 Terve tervis*
10:55 TÄNA. Uudised*
11:05 Päevakava*
11:20 Need, kes meie kõrval*
12:00 Spordiakadeemia*
13:00 Korvpall. BC Kalev/Cramo - Lokomativ-Kuban*
14:45 Kinnisarveeb
16:45 Päevakava*
17:00 Läbi aegade. Neitsitorn*
17:30 Terve tervis*
18:00 TÄNA. Uudised
18:15 Draamaseriaal. Armuleek
19:00 TÄNA. Uudised
19:15 Nädal Pealinnas
19:30 Gordioni sõlm
20:00 TÄNA. Uudised
21:00 Kas tohib?*21:30 Mõtleme taas
22:00 Poolkuu. Igor Gräzin
22:30 Lihtsalt koos
00:05 TÄNA. Uudised*
01:05 Mõtleme taas*
01:35 Poolkuu. Igor Gräzin*
02:05 TeleChat

KOLMAPÄEV, 05.03

07:00 Info TV
08:00 TÄNA. Uudised*
09:00 Draamaseriaal. Armuleek*
09:45 Nädal Pealinnas*
10:00 Gordioni sõlm*
10:30 TÄNA. Uudised*
11:30 Vintskapist soklini*
12:00 OTSE: LV Pressikonverents
12:30 Mõtleme taas*
13:00 Poolkuu. Igor Gräzin*
13:30 Lihtsalt koos*
15:05 Kinnisarveeb
16:15 Nädal Pealinnas*
16:30 Mõtleme taas*
17:00 Poolkuu. Igor Gräzin*
17:30 LV Pressikonverents*
18:00 TÄNA. Uudised
18:15 Draamaseriaal. Armuleek
19:00 TÄNA. Uudised
19:15 Meedia keskpunkt
20:00 TÄNA. Uudised
21:00 Päevakava*
21:15 Kultuurimeeter
21:45 BBC draamaseriaal. Pärast surma 6/14
22:35 Spordiakadeemia*
23:35 TÄNA. Uudised*
00:35 Meedia keskpunkt*
01:20 TeleChat

NELJAPÄEV, 06.03

07:00 Info TV
08:00 TÄNA. Uudised*
09:00 Draamaseriaal. Armuleek*
09:45 Meedia keskpunkt*
10:30 TÄNA. Uudised*
11:30 LV Pressikonverents*
12:00 Kultuurimeeter*
12:30 Hiina uue aasta tähistamine
13:55 Need, kes meie kõrval*
14:35 Kinnisarveeb
16:15 Ameerika eestlased. Läänerannik 2.osa*

16:45 Riigikogus. Veebruar*
17:15 Meedia keskpunkt*
18:00 TÄNA. Uudised
18:15 Draamaseriaal. Armuleek
19:00 TÄNA. Uudised
19:15 Dr Vassiljevi terviseminutid*
19:30 TÄNA. Uudised
20:00 TÄNA. Uudised
21:00 Luubi all
22:00 Kakskõrvitibu
00:00 TÄNA. Uudised*
01:00 Kultuurimeeter*
01:30 112*
02:00 TeleChat

REEDE, 07.03

07:00 Info TV
08:00 TÄNA. Uudised*
09:00 Draamaseriaal. Armuleek*
09:45 Dr Vassiljevi terviseminutid*
10:00 112*
10:30 TÄNA. Uudised*
11:30 Luubi all*
12:30 Kakskõrvitibu*
14:30 Kinnisarveeb
16:20 Koolitants 2014, 6/19*
17:15 Dr Vassiljevi terviseminutid*
17:30 112*
18:00 TÄNA. Uudised
18:15 Draamaseriaal. Armuleek
19:00 TÄNA. Uudised
19:15 Oma Valitsus
20:00 TÄNA. Uudised
21:00 Ars longior. Sinu kuus kunstiteost
21:30 Kas tohib?
22:00 Need, kes meie kõrval
22:25 Mis iganes
23:55 TÄNA. Uudised*
00:55 Ars longior. Sinu kuus kunstiteost*
01:25 TeleChat

LAUPÄEV, 08.03

07:00 Info TV
08:00 TÄNA. Uudised*
09:00 Draamaseriaal. Armuleek*
09:45 Kultuurimeeter*
10:15 TÄNA. Uudised*
11:15 Terve tervis*
11:45 Läbi aegade. Neitsitorn*
12:15 Dr Vassiljevi terviseminutid*
12:30 Oma Valitsus*
13:15 Kas tohib?*13:45 Need, kes meie kõrval*
14:10 Luubi all*
15:10 Mis iganes*
16:40 EMV Kümnes tantsus 2014
17:40 Dokumentaalfilm. Hitler 3/6. Väljapressija
18:35 Koolitants 2014, 7/19
19:30 Keskkonnapäev
20:00 TÄNA. Uudised
20:15 Ameerika eestlased. Läänerannik 3.osa*
20:45 Itaalia miniseriaal. Tuhkatriniu 2/2
22:30 Dekker & Adi - Pidurid on luuseriteil!
00:10 TÄNA. Uudised*
00:25 Keskkonnapäev*
00:55 TeleChat

PÜHAPÄEV, 09.03

07:00 Info TV
08:00 TÄNA. Uudised*
08:15 Kas tohib?*08:45 Kes on kristlane?
09:00 Ameerika eestlased. Läänerannik 3.osa*
09:30 Keskkonnapäev*
10:00 Itaalia miniseriaal. Tuhkatriniu 2/2*
11:45 Koolitants 2014, 7/19*
12:35 Gordioni sõlm*
13:05 OTSE: Korvpall.
15:00 Pühapäevateer
15:45 112*
16:15 Dokumentaalfilm. Hitler 3/6. Väljapressija*
17:10 EMV Kümnes tantsus 2014, 2/2
18:10 Ars longior. Sinu kuus kunstiteost*
18:40 Meistrite linn. Vitraažid*
19:00 Terve tervis*
19:30 Kultuurimeeter*
20:00 TÄNA. Nädala kokkuvõte
20:15 Krimiserial. Nero Wolfe 3/8
22:00 Pillimeeste klubi
23:00 TÄNA. Nädala kokkuvõte*
23:15 Pühapäevateer*
00:00 Terve tervis*
00:30 Pillimeeste klubi*
01:30 TeleChat

ARNOLD UIBO

28.05.1926 – 22.02.2014

Mälestame erakonnakaaslast. Meie kaastunne Leilile.

Keskerakonna Tartu piirkond

Nädala juubilar ROBERT MUGABE 90

Lõuna-Aafrikas paikneva Zimbabwe president Robert Mugabe oli lääneriikide truu sülekoerseniiks, kui ta ühel päeval otsustas selja sirgu lüüa ja oma endiste peremeeste peale haukuma hakata. See on nii talle kui ka tema riigile ja selle rahvale kalliks maksma läinud. Sa võid olla diktaator, lastepilastaja, massimõrvar ja usuhull – peaasi, et sa Lääne sõber oled, sest siis on sulle kõik lubatud, meedia poolehoid tagatud ja maine kaitstud. Aga kui sa peaksid vastu hakkama – siis ole valmis selleks, et sinu riiki hakatakse demokraatiat tooma pommitajatega, nagu on seda tehtud Liibüas, Süürias, Iraagis, Afganistanis. Zimbabwe ei saanud Lääs vägivalgaga sisse minna, kuna see oleks paistnud rekolonialiseerimisenä.

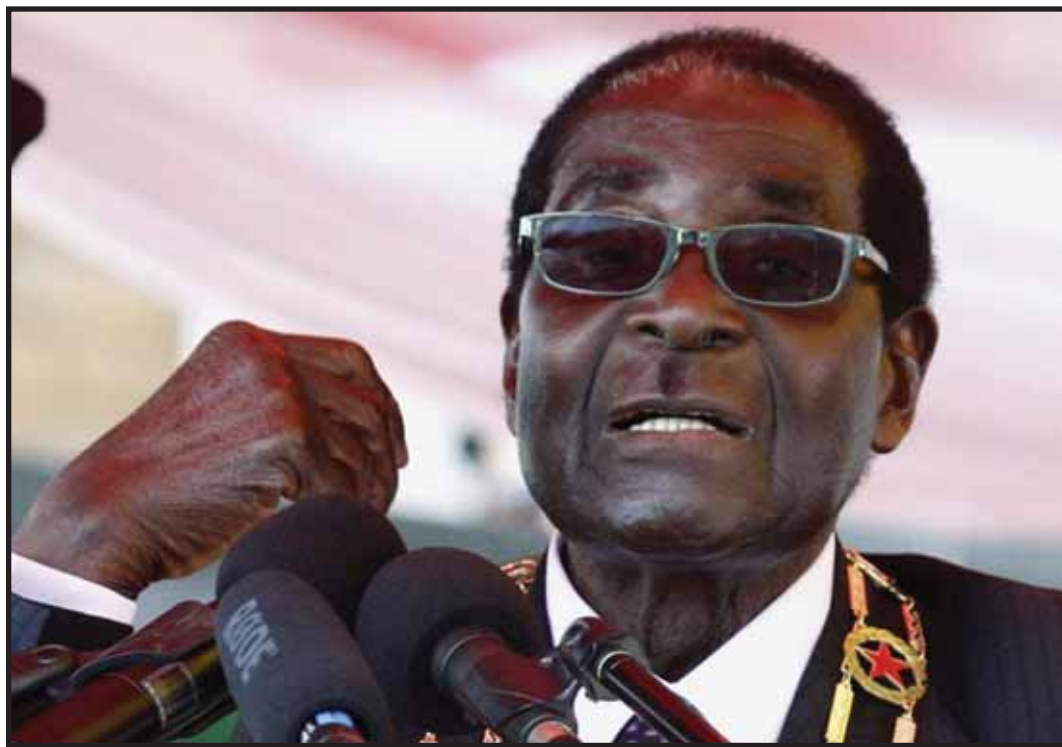
Mugabe kui vabadusvõitleja karistamine

Revolutsionäär Mugabet aastakümneid ülistanud Lääne ajakirjandus pöördus päevapealt tema vastu. Kui vabadusvõitleja hakkas 2000. aastatel valgete kolonialistide üütruid maavaldusi aafriklastele tagasi andma, järgnesid Lääne poolt rängad majandussanktsioonid, mis on Zimbabwe majanduse põhimõtteliselt vabalangusesse tõuganud. Mõne kuuga oli töötus üle 80% ja inflatsioon tõusis üle 100 protsendi. Mugabet demoniseeriv meediasõda kestab tänaseni. Kui Eestis on peavoolumeedia parempopulistlike valitsusparteide ripatsiks, siis n-ö „vabas maailmas“ on see ruum

lääneriikide kontrollida, ja see, mis nende mõju alt väljas, ei ole enam „sõltumatu meedia“. Täpselt samamoodi on ka Eestis. Valitsus- ehk õukonna-meedia (ERR, Ekspress Grupp, Eesti Meedia) on „sõltumatu“. Riigivalitsusele ja tema meediale oponentidele sildistatakse „kallutatuteks“ ning „erapoolikuteks“. Üksnes valitsusmeedia seisukohad on ainuõiged ja tõesed (loe: lubatud).

Eesti vajab oma Mugabet?

Mugabe on anti-kolonialist, kelle sihiks on teha Aafrikale taaskäivitus. Zimbabwe on esimene samm, näidis pikemal teekonnal Uude Aafrikasse. Raske on talle vastu vaielda, sest mõnes mõttes on Eesti ja Mugabe-Zimbabwe minevikul ühiseid jooni. Mugabe üritab teha täna Zimbabwe seda, mida meie tegime möödunud sajandi 1920. aastatel baltisakslastega. Samas, kuuldavasti tulevad sakslased Eestise tagasi, kuna tänane valitsus pidavat tahtma nende maid ja losse neile tagasi kinkida. Eestlaste orjameelsus on tragikoomiline – Tallinnas pandi Vabaduse väljakule püsti Vabadusesammas, mis oma olemuselt on ülistus eesti rahva 700-aastasele saksa ikkele. Isegi aafriklastel poleks oma isandatele midagi sellist püstitanud! Seetõttu nii väga tahaks ketserlikult küsida: kas Eestil oleks võib-olla tarvis oma Mugabet, kes vabastaks meid sellest Lääne tallalakkumiskultuurist ja eestlased saaksid lõpuks

ometi peremeesteks omaenda maal? Olgem nüüd ausad – eurooplased, kellele kuulusid Zimbabwe tohutud maavaldused, olid ju need aafriklaste käest röövinud. Õigustada valgete maaomandit Zimbabwe on samahea, kui teha seda baltisakslaste maade, mõisate, losside ja muud kinnisvara suhtes Eestimaal. Mugabe ajab oma populistlikku poliitikat, aga põhiolemuselt ajab ta ju õiget asja. Kas kujutaksime ette esimest Eesti Wabariiki, mida oleks juhtinud baltisaksa aadel, samal ajal kui maa rahvas oleks riigikassat oma higi ja verrega täitnud? 21. veebruaril 1924 sündinud Robert Mugabe kasvas üles

erinevates katoliiklikes õppeasutustes. Teiste lastega koost tavaliselt ei mänginud ja polnud eriti seltsiv ning tema parimateks sõpradeks olid olnud raamatud. Õpivuhiline Robert Mugabe on oma pika elua jooksul omandanud seitse teaduskraadi, neist kaks siis, kui ta vangis ja muud kinnisvara suhtes Eestimaal. Mugabe ajab oma populistlikku poliitikat, aga põhiolemuselt ajab ta ju õiget asja. Kas kujutaksime ette esimest Eesti Wabariiki, mida oleks juhtinud baltisaksa aadel, samal ajal kui maa rahvas oleks riigikassat oma higi ja verrega täitnud? 21. veebruaril 1924 sündinud Robert Mugabe kasvas üles

Seltsimees Mugabe ehk Must Hitler, kes võitis Jeesuse enda!

Seltsimees Mugabe tähelend

algas 1960. aastatel, kui ta tõusis oma vasakpartei peasekretäriks. Need olid ajad, mil aafriklastel võitlesid valgete rõhujate vastu tollases Rodeesias (tänapäevases Zimbabwe). Valged võimurid panid ta seejärel vangi, nagu Nelson Mandelagi, ent „vaid“ 10 aastaks. Endisest poliitvangist sai aga 1980. aastal peaminister, 1987. aastal oli ta juba Zimbabwe riigipea ja on selles ametis püsinud juba 27 aastat. Oma erakonda on ta juhtinud aastast 1975, seega siis tervelt ligi 40 aastat. Katoliiklane Mugabe on tuntud markantsete väljaitlemiste poolest. Teadupärast on Lääs teda lausa Mustaks Hitleriks sildistanud. Mugabe teeb see

aga nalja, ja ta ütleb, et võib kasvõi tuhat korda Hitler olla, kui see tema rahva püüdlustele kasuks tuleb. Kristlaste arvates võitis Jeesus Kristus ristil olles surma. Mugabe võitis aga Jeesuse Kristuse enda, sest tema on oma elus juba mitu korda surnud. Näiteks saab rassist Mugabe hinnangul usaldada üksnes surnud valget meest... Kõlab chucknorrikslikult? Homovihkaja Mugabe arvates on lesbid ja geid hullemad kui koerad või sead.

Sir Robert Mugabe?

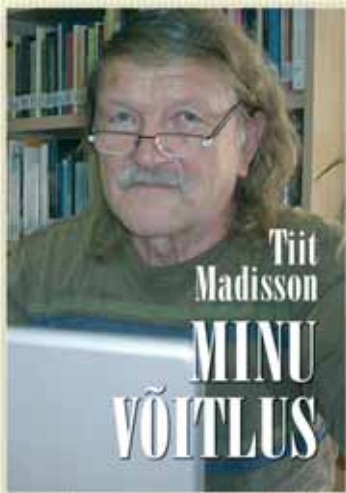
Vähemtuntud on aga fakt, et Zimbabwe president löödi 1994. aastal Briti impeeriumi rüütliks lausa Ühendkuningriigi kuninganna Elizabeth II enda poolt. Võimalik, et täna ei taha Briti õukond sellest midagi teada. Igatahes 2008. aastal võeti see tiitel Mugabelt ära.

Vaatamata oma kõrgele eale on Mugabe üllatavalt vitaalne. Samasugune oli ju ka Nelson Mandela, aga tundub, et tegu on hoopis rassilise, kultuurilise või eluviisist johtuva eripäraga. Aasta tagasi tähistasin koos aafriklastega Angola päeva, kus mustad härrad hüppasid ja kargasid koos pere pisematega otseku 20-aastased, kuigi hiljem selgus üllatav tõsiasi – nad olid 60-aastased. Eesti kuuekümneste radikulidi- ja reumahaigete vanaisade lastega trallitamine oleks üsnagi ebatõenäoline. Aafrika vanahärradele eeskujuks!

Priit Kutser

Tiit Madisson esitleb oma uut raamatut

RAAMATUESITLUS!

Kolmapäeval, 26. veebruaril kell 15.00 ja reedel, 28. veebruaril kell 17.00

toimub Tallinnas Nõmmel Von Glehni Õlletöös (Pärnu mnt 326) Tiit Madissoni mälestusteraamatu „MINU VÕITLUS“ esitlus.

Autor tutvustab raamatut, jagab autogramme ning on lahkesti nõus vastama huvitatute küsimustele. Olete oodatud!

Meedia Keskpunkt Tallinna TV-s 26. veebruaril

*Tänase Kesknädala esiküljel ilutsevad Eesti peaminister Andrus Ansip ja Venemaa president Vladimir Putin. Ansip kui kaotaja ja tagasiastuja. Putin kui olümpiamängude võitja. Kuid võit läks mehele kalliks maksma, sest mängude taustal pudenes tal peost Ukraina.

*Ukrainaga on nii nagu on. Iga tund toob uusi segaseid teateid. Selge on vaid see, et rahu sinna niipea ei näi tulevat. Meedia seisukohast: poliitiliselt kõige kuumemal ajal lõpetas tegevuse Ukraina Delfi portaal, millele alles hiljaaegu ennustati tohutu suuri kasumeid.

*Keskerakonna esimees Edgar Savisaar arvab, et uus peaminister Kallas jätab Ligi, Aaviksoo ja Partsi

valitsusse alles, et nende abiga rasked reformid ära teha. Sest reformid ei taha kuidagi edeneda.

*Eelmisel nädalal ilmus meil meedias jälle mitu kriitilist avaldust seisaku vastu Eesti riigi arengus, nii sotsiaalteadlastelt, kultuuriinimestelt, kuid ka näiteks majandusanalüütikutelt nagu näiteks Heido Vitsur ja Raivo Vare.

*Eelmisel nädalal jäi muude suurte sündmuste varju ajakirjandusest poliitikasse suundunud Anvar Samosti pressikonverents, mis tekitas olakehitusi nii Samosti pooldajate kui ka vastaste hulgas. „Anvar Samost läheb poliitikasse“ nagu „Jan Uuspõld läheb Tartusse“, ironiseeriti Facebookis, mis siiani on veel üsna vaba meedia.

Studios Urmi Reinde, Mart Ummelas, saatejuht Heimar Lenk

KESKNÄDAL üksikmüügis!

Vastu tulles lugejate soovile saab nüüd Kesknädala üksiknumbreid (hind 78 senti) osta Keskerakonna büroodest üle Eestimaa! Kus bürood asuvad ja millal avatud on, saab täpsemalt teada, kui helistada keskbüroo telefonil 6 273 460 kella 10-17. Alati saab lehte osta toimetusest Tallinnas Toompeal Toom-Rüütli 3/5, telefon 6274 583. Peatselt avaldame müügikohad ja lahtiolekuajad ka lehes! Toimetus

Tartus

Neljapäeval, 27. veebruaril kl 14 arutleme Tartu linna eelarve üle abilinnapea Kajar Lemberiga haridusosakonna saalis (Raekoja plats 12). Kõik huvilised on oodatud.